

Вуглеводи і віники

Євген Дудар

Аркадій Потапович Булька, директор найбільшої у місті лазні, досі вважав, що компот людині потрібний, як козі другий хвіст. Булька не був прихильником тих напоїв, від яких рум'янів кінчик носа. Як людина, що поважає своє здоров'я, він ненавидів алкоголь, тютюновий дим, обожнював молоко і систематично читав журнал "Здоровье".

Якось, розкривши свіжий номер цього журналу, директор лазні квакнув від здивування: "Компоти — корисні для здоров'я!"

Аркадій Потапович вп'явся очима в журнальні рядки: "У склянці компоту від тридцяти до семидесяти грамів вуглеводів".

Бульці видалося, що його організмові якраз не вистачає вуглеводів. Він відклав журнал. Підвівся з-за столу. Покликав касира:

— Якщо хтось питатиме, скажете, що я пішов виписувати віники.

Аркадій Потапович з ведмежою легкістю випурхнув на вулицю і, делікатно потрясаючи тендітним пупом, почимчикував по тротуару.

Чим ближче Аркадій Потапович підходив до їдальні, тим більше в його організмі не вистачало вуглеводів. А коли переступив поріг і пришикувався в хвості величенької черги, усім своїм єством відчув, яку велику роль в житті людини відіграє компот. Він, лише єдиний він, полонив у цю хвилину думи і прагнення директора лазні. Аркадію Потаповичу здавалося, що черга зовсім ну посувається, що дівчина на роздачі рухається як сонна муха. Йому хотілося навіть зауважити це синьоокої роздавальниці, але вкусив себе за губу і залишився вірний принципів: "Не наживай собі ворогів". З муками Булька спостерігав, як руки попередніх клієнтів знімають з вітрини компот за компотом, і відчував, як разом з кожною склянкою відпливають його вуглеводи.

Останню склянку перед самим носом Бульки взяв його попередник. Аркадій Потапович мало не перехопив його руку, але, сподіваючись, що не все ще пропало, витер хустинкою спітнілого лоба і майже простогнав:

— Компот.

— Закінчився, — сухо кинула дівчина. — Що дати?

Міцно зціпивши зуби, Аркадій Потапович висунувся з черги і подався геть. На вулиці Булька пригадав, що недалечко звідси є друга їдальня. За кілька хвилин-він розгублено стояв перед обляпанними вапном скляними дверима, на яких з другого боку чийсь всесильний палець вивів: "Римонт".

— Ремонтувало б вам печінки! — тихо вилаявся директор лазні і рушив до трамвайної зупинки. Йому так не хотілося їхати до кафе "Кава-какао-компоти", яке аж в другому кінці міста, але організм настільки вимагав вуглеводів, що перечити йому було зовсім неможливо. Аркадій Потапович раз по раз зиркав на годинник, нетерпляче виглядав у вікно трамвая. Нарешті жадана зупинка. Булька, як м'ячик, скотився з підніжки і миттю опинився в кафе перед касиркою.

— Компоти де у вас стоять?

— Там, на вітрині.

— Там лише молоко і кава.

— Значить, компоти уже закінчились.

— Як так? — обурився Булька.

— Скоро кінець робочого дня, — пояснила касирка і байдуже додала: — Беріть каву.

— Але ж тут написано "компоти" і я бажаю не кави, а компоту, — жестикулюючи стояв на своєму Булька.

— Нема. Розумієте? Закінчилися компоти. Робочий день підходить до кінця, — не могла стриматись касирка.

— Завідуючого сюди!—вимогливо заволав Аркадій Потапович.

— Нема завідуючого. Поїхав по сухофрукти...

Розчервонілий, наче щойно вистрибнув з парної, Булька залишив кафе і подався до себе в лазню. Аркадію Потаповичу здавалося, ніби йому хтось витягнув шлунок, а замість нього поставив шматок магніту, що має здатність притягати усі думки.

Не встиг Булька опуститися в своє керівне крісло, як постукали у двері.

— Увійдіть! — бовкнув директор і нервовим рухом відсунув журнал "Здоровье".

На порозі з'явився банщик.

— Ось, знову, — простягнув директору Книгу скарг.— Знову клієнт горланив, що вода не тече.

Аркадій Потапович взяв книгу, поглянув на останній запис:

"Це не баня, а шарашкина контора! Коли я почав митися — перестала йти вода. Я запитав банщика: "Чому не йде вода?" Він сухо відповів: "Скоро кінець робочого дня. Якщо хочете, доплатіть чотири копійки, я вам дам рушник, щоб ліквідувати мило, бо води вже сьогодні не буде". Я сказав: "Дайте директора бані!" Він відповів: "Директор поїхав по віники".

Вважаю, що це з боку директора бані сухе ставлення до громадян. Прошу відповідні установи вжити рішучих заходів до ліквідації водної недоїмки, а директору бані всипати добрих віників по всіх лініях.

А. Н. Сливкович, завідуючий кафе "Кава-какао-компоти".

Обличчя Аркадія Потаповича посиніло, зуби стиснулися, як лещата. Він швидко почав зодягатися:

— Ві-ників... Всипати... А компоти твої? Я тобі ще не таке запишу!.. У тебе також є Книга скарг...